

hurtigere til Maalet; men det er ogsaa, fordi de i sig selv, ikke blot med Hensyn til det Num., de indtage her i Betænkningen, ere kortere og maaske ogsaa nok saa klart af-fattede. Nu skal jeg forlade dette, men saa kun sige en Ting til de to ærede Medlemmer. De ville ogsaa i saa Henseende med Hensyn til den hurtige Forretningsgang, med Hensyn til, at vi gerne skulle faa, hvad vi kalde Resultater ud af dette Lovforslag, gavne dem selv og andre, alle dem, som ønske at faa noget ud af denne Sag — vi have jo nu tygget Drøv paa den i 3 Aar, og det kan være tilstrækkeligt — hvis de havde kunnet blive enige. Det er een Ting. Jeg skal nemlig tillade mig at henlede det højtærede Tings Opmærksomhed paa, at skønt jeg, da jeg læste dette igennem, ikke tror, jeg var svag paa Forstanden, om jeg end ikke var ganske rask, har jeg dog forgæves maattet bryde mit Hovede med at finde ud af, hvad der er Flertallet her — ikke blot, at Flertallet ikke staar nævnt, fordi det ikke er muligt, men det staar overhovedet ikke udtalt, hvad der er Flertallets bestemte Mening i saa Henseende. Derfor mener jeg, det havde været heldigere, om de to ærede Medlemmer havde kunnet blive enige — det er slet ikke sagt for Spøg, men i fuldt Alvor. Det tror jeg ogsaa, den ærede Ordfører vil give mig Ret i. Han ved sikkert, hvad der er Flertallets Opfattelse; men vi andre have virkelig vanskeligt derved. Altsaa, hvis de to ærede Medlemmer havde kunnet blive enige om at fremsætte her i Tinget et fælles principalt Forslag, tror jeg, at vi alle vilde haft Fordel deraf; saa kunde jo for øvrigt enhver, der havde lyst dertil, stille Endringsforslag til det. Naar de ikke have gjort det, er det muligt, fordi de staa saa selvstændigt fast paa deres Standpunkter, at de ikke have kunnet beslutte sig til at forlade dem; men de burde alligevel have gjort det af Hensyn til den Sags Fremme, som de jo i lige saa højt Maal som vi andre ønske skal ske hurtigt. — Jeg skal nu tillade mig ganske kort at berøre disse to Forslag. Det af det ærede Medlem fra Grenaa stillede Forslag har den Fordel, tror jeg nok, fremfor det, som er fremsat af det ærede Medlem fra Esbjerg, at det holder sig nok saa nær til, hvad der her foreligger for os, og til Dels ogsaa til Regeringens Forslag, som det sidstnævnte Forslag. Det forekommer mig i det mindste. Paa et Punkt i alt Fald kan man vel sige, at det ærede Medlem fra Esbjerg har, hvad altsaa den anden ærede Forslagsstiller har udeladt, i sit Forslag ogsaa taget Hensyn til den mellemkommunale Bestatning. Nu skal jeg meget villig indrømme, at lige

saa lidt som denne Lov har Navn af mellemkommunal Bestatning, hvad den heller ikke kan have, lige saa lidt er der her fremsat Lovforslag hverken fra Regeringen eller fra det ærede Medlem for Stege, som gaar ud paa mellemkommunal Bestatning; men dog kan der ingen Tvivl være om, at der er noget her derimod. Altsaa, det ærede Medlem fra Esbjergs Forslag indeholder til Dels noget saadant, men af en højt mærkværdig Bestaaffenhed. Jeg paastøner til enhver Tid, naar en Mand i sin offentlige Jærd ikke tager Hensyn til en privat Stilling — det er rigtigt, det bør han ikke gøre — men derfor kan jeg ikke indse, der er nogen Grund til, at det ærede Medlem i sin § 6, saaledes som det er fremsat her, udelukkende fremdrager Lejsebesiddere, Stamhusbesiddere og Godsejere. Det behøvede det ærede Medlem dog ikke, fordi han hører til en af disse Klasser; det kan jeg ikke se, og det forekommer mig, at han ganske rolig kunde have undladt det, idet jeg ikke tror, at Forikornet — paa hvis Værelse alle de Forslag, vi have set her i Tinget, væsentlig gaa ud — vil faa nogen betydelig Værelse, hvad enten det ene eller det andet Forslag bliver vedtaget her, gaar igennem i Tinget her ovenpaa og sluttelig faar sin Sanktion af den høje Regering. Da jeg altsaa ikke indser det, ser jeg ikke nogen Grund til at inddrage den Slags Momenter, som jeg her har fremhævet findes i det ærede Medlems § 6, for at opnaa et saadant Resultat.

Det Forslag, der er stillet af det ærede Medlem fra Grenaa — ja, jeg skal ikke blive ved at nævne disse Navne, det bliver kun kedelige Gentagelser — har en Fordel fremfor det andet nævnte Forslag, idet det ærede Medlems § II. indeholder en fast Regel for, hvorledes Formue- og Lejligheds-skatten skal lægges for Fremtiden. Nu har det ærede Medlem allerede sagt os, at det vel nærmest blev en Indtægtsafskat, og det er det vel ogsaa; for mig har det ikke noget særlig afstrækkende, men maaske det dog var det klogeste, hvis han ikke havde fremsat det saaledes, og det var jo heller ikke Meningen, dog, det skal jeg springe over, da den Slags Smaaafskat i Reglen blive hurtigt opdagede. Det var altsaa for at faa en fast Regel for Bøiningen af Formue- og Lejlighedsafskatten i Kommunerne, at det ærede Medlem foreslog en procentvis stigende Indtægtsafskat; det er Resultatet af hans Forslag. Skønt det nærmest er fremsat under Behandlingen af en anden Sag, maa det dog maaske være mig tilladt her at hentyde til, at det ærede Medlem her afviger noget fra det ærede Medlem for